

VIAȚA FACE
TOȚI BANII

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitorii din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

VLAD A. POPESCU

Vlad A. Popescu se naște plin de voie bună la 14 aprilie 1980 și în aceeași zi întreprinde o călătorie de recunoaștere în jurul lumii. Se întoarce la maternitate înainte de a i se observa lipsa. Face ochii mari când descoperă lucrările bunicului său, pictorul Viorel Huși, etalate pe pereții casei. Atras îndeosebi de portret, deschide mai multe expoziții personale de grafică (1987-1999). Semnează volumele de proză scurtă *Nu trageți în... zâmbete!* (1996) și *Vrute și nevrute* (2001). După absolvirea Academiei de Studii Economice, urmează un master

la Școala de Afaceri a Universității Oxford Brookes. Nu face nicio afacere. Devine dublu campion mondial la *Hattrick* – cel mai popular joc online de tip manager de fotbal, care a pasionat de-a lungul timpului milioane de oameni din 128 de țări. Doarme noaptea de obicei bine, iar dimineața se trezește de obicei greu, pe la jumătatea drumului spre Banca Națională a României, unde lucrează din 2006. Ca expert. Pentru a-și menține condiția fizică, merge pe jos până la mașină. Își propune ca la nouăzeci de ani să nu trăiască din amintiri.

Vocea autorului

„Aprind lumina. Mă reped la masă.
Notez ca un apucat. Pun punctul victorios.
A mea ești, frază! Gata, te-am prins, nu mai
poți fugi nicăieri! Admir priveliștea
cu fraza paralizată pe hârtie. Mă culc la loc.
S-adorm sau nu? Parc-aș mai sta la pândă...”

Vlad A. Popescu

VLAD A. POPESCU

VIAȚA FACE
TOȚI BANII

Prefață de Alex. Ștefănescu

EDITURA ALLFA

VIAȚA FACE TOȚI BANII

Vlad A. Popescu

Copyright © 2014 Editura ALLFA

Scene din comedia existenței

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, VLAD A.

Viața face toți banii / Vlad A. Popescu; pref. de

Alex. Ștefănescu. – București: ALLFA, 2014

ISBN 978-973-724-830-5

I. Ștefănescu, Alex. (pref.)

821.135.1-31

Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of ALLFA,

is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by ALLFA.

Editura ALLFA:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Martin Zick

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Vlad A. Popescu este unul dintre cei mai inventivi scriitori din câți s-au afirmat la noi în ultimii ani. Fiecare povestire a sa îl ia prin surprindere pe cititor, ca o scamatorie. Ce ar povesti despre propriul său botez un copil în vârstă de câteva zile, dacă și-ar înțelege situația și ar putea vorbi? Ce i-ar putea spune la telefon unui vânător un țap înainte de a fi împușcat de el și după aceea, ajuns pe lumea cealaltă? Ce se întâmplă cu miliardele de nenăscuți care așteaptă (unii dintre ei de mii de ani) să se nască? Cum evoluează relația dintre un bărbat și o femeie aflați – printr-un concurs de împrejurări – în aceeași cabină, de telefon, de ascensor, de probă, de vot etc.?

Autorul găsește răspunsuri năstrușnice și totuși plauzibile la asemenea întrebări. Situațiile pe care le descrie, departe de a fi niște curiozități, fac parte din comedia existenței. După un moment de consternare, cititorul le... recunoaște. Lectura funcționează, s-ar putea spune, în doi timpi: consternare/recunoaștere. Această alternanță face ca istorisirile să fie atractive, să-l flateze pe cititor (care se transformă într-un fel de partener al autorului) și să conducă la o înnoire a modului în care lumea de azi se reprezintă pe sine.

„Iată cum arătați!” pare să spună Vlad A. Popescu, mutând mereu – în căutare de unghiuri neașteptate – oglinda în care le oferă semenilor ocazia să se privească.

Ludică și parabolică, purtătoare a unui secret umor, ca aceea a lui Răzvan Petrescu sau a Doinei Ruști, proza lui Vlad A. Popescu se remarcă în același timp prin perspicacitate în înțelegerea-imaginarea modului de funcționare a psihologilor. Personajele, repede și expresiv schițate, își dezvăluie modul de

a gândi pe parcursul unor dialoguri alerte. Schimburile de replici, de pe poziții de obicei adverse, seamănă cu un meci de ping-pong și sunt captivante. Puse în scenă, ar fi urmărite cu atenție și răsplătite cu aplauze.

Cum i se înfățișează lumea de azi unui bărbat aflat la volanul mașinii sale? Este încă una dintre întrebările surprinzătoare pe care și le pune autorul și căreia îi răspunde tot el, reprezentându-și o călătorie cu automobilul prin București ca pe o odisee. Când conducem mașina suntem atenți, de obicei, la traseu și la semnele de circulație, fără să observăm ce fac oamenii prin mijlocul cărora trecem. Dacă i-am privi mai atent – riscând să facem un accident de circulație sau să fim amendați de un polițist – și dacă am mai și opri din când în când, ca să luăm parte, fie și numai ca spectatori, la întâmplările lor de fiecare zi, am ajunge foarte târziu acasă, ca Ulise în Itaca.

Astfel se joacă Vlad A. Popescu cu bietele noastre suflete de cititori, arătându-ne ceea ce este uimitor și în același timp atât de bine cunoscut de noi toți în existența cotidiană.

Alex. Ștefănescu

Alexandrei, cu dragoste

De ce am plâns eu la botez

Se adunase puhoi de lume. Eu am sosit printre primii, doar era botezul meu. Am plâns foarte mult pe drum. La un moment dat am adormit. Am visat c-am să mă fac mare și n-am să mai plâng din orice. M-am trezit, așadar, în biserică, cu multă lume-n jur. Două persoane primeau felicitări peste felicitări, iar când nu primeau felicitări își făceau de lucru pe lângă căruciorul meu ultra-modern. Am plâns iarăși mult, însă, ca picat din cer, a apărut cineva și mi-a spus Ce flăcău mare te-ai făcut!, așa că m-a luat râsul. Ce remarcă! Altcineva m-a ciupit de obrăjori. La faza asta am plâns rău. O persoană dintre cele două mă tot agasa cu Puișorul meu, nu mai plânge! După ce m-a agasat la maxim, m-a luat hopa-sus din cărucior și m-a legănat în brațe. Ce să zic, mor de plăcere când sunt legănat în brațe, drept dovadă n-am mai plâns. Un gură-cască se tot uita întruna la mine, ca la felul paișpe. Pân' la urmă, a venit din paișpe pași lângă cărucior pentru a mă examina în detaliu, pe toate părțile, apoi le-a spus celor din preajmă: Ce băiețel frumușel, seamănă cu ea sau el? S-a produs o întrea-gă dezbateri pe tema asta la care au participat paișpe pricepuți (inițial erau cinșpe, dar pe unul a-nceput să-l doară-n paișpe cu cine seamă eu și s-a cărat). Scorul arăta egalitate, șase domni și-o doamnă mergeau pe varianta ea, șapte domnișoare pe el. Nimeni nu ceda de la ea sau de la el. Atunci, același gură-cască, minte luminată, a zis Seamănă cu amândoi și i-a împăcat pe toți.

Când a-nceput slujba, vocile au amuțit. Doi bărboși cu haine sclipitoare când cântau, când vorbeau, când vorbeau cântând. Cele două persoane lăcrimau din când în când. Le-aș fi spus să nu mai plângă, dar cum să le spun eu, care plângeam tot timpul, așa ceva? Plus că nici nu vorbeam. Și nici nu mergeam,

altfel n-aș fi fost dependent de cărucior, logic. La un moment dat m-am plictisit de moarte, așa c-am început să plâng. Nici nu-mi dădusem bine drumul la plâns, că din spate o voce mi-a suierat amenințător: Șșșt! Șșșt! Asta m-a speriat la culme, și-n loc să plâng ușor de plictiseală, am început să plâng, din toți ră-runchii, de sperietura trasă. Cei doi bărboși au venit la mine și fiecare mi-a lipit un obiect mare pe frunte, în formă de cruce, probabil pentru a-mi închide definitiv gura. Le-am oferit această satisfacție, de a nu mai plânge adică, nu de teama crucii, ci pentru că-mi plăceau la nebunie hainele lor cu sclipici. Aș fi vrut să mă-mbrace și pe mine într-o haină de-aia, mai ales că era botzul meu, nu al lor. Am început să plâng de oftică, pe furiș, să nu mă vadă nici măcar Cel de Sus. Nu mai țin minte cât timp trecuse cu mine plângând în anonim, în orice caz destul, când am decis că vreau totuși să mă observe careva, pentru a fi potolit. Odată hotărârea luată, am început să plâng la vedere, în gura mare. Alo, e cineva pe recepție? O persoană dintre cele două m-a luat în brațe, să mă legene. M-am liniștit imediat, pentru a-și da seama, încă o dată, că legănatul îmi produce foarte multă plăcere. M-a pus în cărucior și am ațipit instantaneu. La trezire am constatat că mi s-a făcut foame, de fapt mi se făcuse foame încă din timpul somnului. Să plâng sau nu? Am ales să nu. Neinspirată alegere, căci toți erau prinși cu slujba. Era clar, trebuia să vărs lacrimi ca să fiu băgat în seamă. A fost nevoie să plâng în hohote, pe stomacul gol, ca să mă bage-n seamă cineva. (*Mayday, mayday*, opriți naiba slujba, stare de necesitate, îmi ghiortăie mațele, n-auziți cum îmi ghiortăie mațele?) O persoană dintre cele două s-a apropiat în dorul lelii de căruciorul meu ultradotat și m-a luat în brațe, să mă legene. Ei drăcie, eu n-aveam chef de legănat în momentul ăla, nu pentru asta vărsasem o canistră de lacrimi. Am început să plâng și mai tare, cu țipete și fulgere, până m-am înroșit. Cum-necum, mi-a dat în cele din urmă niște lapte, de departe cel mai prost lapte pe care-am pus gura și, slavă Domnului, avusesem de-a face cu ceva lapte la viața mea (nu doar c-am pus gura, l-am vârat pe tot în burtă în deplină cunoștință de cauză, pe principiul nu te joci cu foamea). Așa că n-am mai plâns de foame, mi se umpluse burta

într-adevăr, dar m-am pus pe plâns fiindcă laptele se dovedise o porcărie (de fapt, nici nu se putea numi lapte, ci porcărie) – fe-rească sfântul să mi se mai dea o porcărie ca asta, a fost prima și ultima dată când am acceptat porcărie în loc de lapte, jur pe toți Dumnezeuii! Văzând că tot trece timpul și nu fac mare brânză jelind după acel lapte numit pe drept cuvânt lapte, am tot micșorat volumul până ce plânsul a-ncetat de la sine.

Ei, și s-a dus ceva vreme cu mine nederanjând pe nimeni când, deodată, m-am trezit dezbrăcat. Aoleu, ce rece mi-e! Sigur la mijloc se strecurase o imensă greșeală. Am început să plâng, normal, pentru a se-ndrepta greșeala. Degeaba. M-am trezit cu totul în apă, fără aer. Și cu lapte prost și dezbrăcat și fără aer, se adunaseră cam multe. Aveam motive cât să plâng pentru toată viața (plus pentru jumate din aia de apoi). Mi-am dat seama că unul dintre cei doi bărboși mă scufunda într-o oală mare pe post de criminal, tot el scoțându-mă de-acolo pe post de salvamar. (Uite popa, nu e popa, păi hotărăște-te, nene, nu te mai căcăi atăta, albă sau neagră, mă îneci ori ba?) În apă nu puteam plânge, când mă aducea la suprafață plângeam și pentru perioada petrecută-n apă. M-a băgat și scos de trei ori, de parcă aș fi fost jucărie de pluș, nu ființă complet omenească (e drept c-a treia oară, căpătând ceva experiență, am închis cât am putut de tare ochii și mi-am ținut din greu respirația). La capătul celei de-a treia serii, dărdăiam de frig și mă învinețisem. Ce să vă mai spun, c-aveam și urechile înfundate? M-au depus pe-o masă de lemn. Nu exagerez, viața-mi atârna de-un fir de ață. S-o sfeclesc așa repede? Dădeam din puță, mâini, bașca din picioare, și plângeam cum n-am mai plâns, cred, nici la naștere. Apelul meu la viață a strâns de-a lungul celor patru laturi ale mesei mai mulți credincioși. Majoritatea se rugau (m-aș fi rugat alături de majoritatea, dar, negăsind vreo rugăciune în bagajul de cunoștințe, am continuat să plâng grupa mare), un credincios bătea în lemnul mesei zicând Doamne ferește, doi credincioși pupau iconițe, unul înregistra video ceea ce păreau a fi ultimele clipe cu mine-n viață (fiind pregătit să surprindă și primele clipe cu mine mort, în caz că), iar cinci le dădeau sfaturi celor două persoane (două uneia, două alteia, una ambelor). Cele două persoane au tratat apelul meu la

viață în felul următor: m-au înfășurat într-o mulțime de prosoape, m-au șters bucată cu bucată (ștersul la cap le-a luat mai mult decât vă puteți închipui) și m-au îmbrăcat în, apreciez eu, cam doi timpi și trei mișcări (se putea și mai repede). Recunosc, după ce am fost șters, apoi îmbrăcat în hăinuțe noi, mă simțeam renăscut (urechile ce-mi mai rămăseseră înfundate). În ciuda celor întâmplare, nu puteam afirma cu tărie că pericolul e depășit: dacă venea vreo replică, dacă le venea vreo idee trăsnet și mă azvârleau iar în oală? Numai la gândul ăsta și-mi tremurau pempărșii de frică. Stai cu ochii-n patru, mi-am zis. Executat! Am stat de veghe, să nu fiu luat prin surprindere (măcar de nu m-ar băga în oală în timp ce dorm). Oricum, mi-am propus ca, atunci când voi fi un pachet de mușchi, să-i fac bărbosului ce mi-a făcut el mie, dinte pentru dinte. Nici hainele lui nu-mi mai plăceau cine știe ce, ba chiar deloc. Am început să plâng de ciudă că plânsesem înainte ca fraierul după (sclipiciul din) hainele lui.

Ca din senin, cum stăteam eu așa într-o pauză de plâns binemeritată, cu urechile pe punctul de-a se desfunda în totalitate, mi-a picat fisa: băi cap-sec, tu tocmai fuseși botezat. Robul lui Dumnezeu. Da, măi, bebeluș dus cu pluta, asta a fost de fapt toată șmecheria cu apa. O, mare șmecherie! O mare nesimțire, dacă mă-ntrebați pe mine, să te boteze ăștia cu riscul ori de-a o sfecli instant ori de-a rămâne traumatizat pentru tot restul vieții (și doar aveam în față un ditamai rest de viață, nu glumă). Dacă la botez am avut de trecut peste înec plus degerături, la nuntă ce fel de spaime m-așteaptă? M-or spânzura bărboșii de lustra bisericii, te pomenești (în văzul sfinților de pe pereți). În fine, fusese botezat creștinește, binecuvântat fie Numele Tău, Amin, dar ce nume căpătase, dacă mi se permite întrebarea? Am ciulit urechile în stânga, în dreapta, cercetări eșuate, nu puteam da de numele meu. Care e numele meu? Toți îmi știau numele, numai eu, cel botezat, nu. Păi e corect? Mi-a venit să plâng că nu e corect. Stai puțin, nu te grăbi, mi-am spus, poate nu numai tu ești în situația asta! Perfect: atunci mi-a venit să plâng în numele tuturor năpăstuiților văduviți de propriul nume. Acum poți plânge, mi-am spus, și din adâncul sufletului am plâns.

Când s-a sfârșit slujba, aceleași persoane care primiseră felicitări la începutul ei au fost iarăși feliitate. Un nene a venit lângă cărucior – între timp mă așezaseră în cărucior – ca să-mi spună Ce copil cuminte. Mi-am frecat urechile, am crezut că nu-nțeleg bine, doar plânsesem atâta. Așa că am fost nevoit să mai plâng nițel special pentru dumnealui, în caz că nu m-auzi-se plângând pân-atunci. O femeie mare ținea în brațe un copil cam cât mine de mic, care, cum m-a văzut, a izbucnit în plâns. În sfârșit, aveam companie. Am plâns și eu laolaltă cu el, în semn de solidaritate, dar ce-am mai plâns după el când ne-au despărțit...

Cele două persoane m-au dus într-o încăpăre cam cât zece cărucioare de largă, cu aer închis. Încăperea mergea repede-repede, iar o persoană dintre cele două stătea cu mine și mă mângâia pe cap. Îmi vorbea întruna. Fiecare propoziție conținea pușorul meu în ea, inclusiv cele formate din două cuvinte. Din pușorul meu nu mă scotea. Am tăcut mălc special pentru a observa dacă-mi zice ceva fără pușor. Nu. Băi, spune-mi pe nume, nu pe pușor! De ce-mi ascundeți numele, pentru numele lui Dumnezeu? Pe de altă parte, când vorbea cu cealaltă persoană din încăpăre, care se sprijinea de-un cerc rotitor, i se adresa pe nume, nu scotea pe gură niciun pușor. Să fie sănătoasă, cu pușorii ei cu tot! N-aveam chef de nimic, eram prea obosit, nu voiam altceva decât să fiu mângâiat pe cap, înainte și-napoi, atât. În cap mi se perindau pușori, idei, gânduri, amintiri. La o curbă dintr-un șir de curbe, mi-am dat seama că nu sufăr aerul stătut de mașină și cum nici măcar un singur geam nu era (între)deschis, la următoarea curbă am dat-o pe plâns. Nu mai voiam să fiu mângâiat pe niciun cap și ținut în brațele nicicui. Aș fi vrut să-mi văd singur de soarta mea, dar eram un pușor neputincios, fir-ar să fie!

În sfârșit, încăperea s-a oprit și m-au scos de-acolo ca pe-un rănit de război (războiul împotriva aerului stătut); mi-au scos și căruciorul ultrasofisticat din portbagaj. Am intrat într-o altă încăpăre mare cât toate cărucioarele la un loc, plină cu baloane de diverse culori și – foarte important! – aerisită. La intrare am văzut poze cu mine, înrămate: arătam fix ca un bebeluș în toată

firea. Câteva poze cu adorabilul de mine zâmbind larg (de mi se vedeau absolut toți dinții lipsă) apăruseră pe copertele unor reviste faimoase (dintre care ieșea în evidență *Forbes* – ediție de colecție cu Top 100 bebeluși miliardari în dolari americani). Mi-am dat seama imediat că am de-a face cu niște făcături grosolane (nu-ți trebuia nu știu câtă minte, una de pușor era de-ajuns), însă am făcut pe prostul și m-am bucurat. Aproximativ toți s-au bucurat când m-au văzut bucuroși. Se adunase multă lume, mai multă decât la slujbă, plus că lumea părea mult mai veselă. Unde mai pui că era muzică. Muzică veselă. Nu m-am putut abține să mă întreb (retoric de-a dreptul) de ce n-am mers direct acolo, în veselia aia, sărind peste chestia cu biserica, preotul și oala lui afurisită. La sosire, fiecare invitat se ducea glonț spre cele două persoane pentru a le mai felicita încă o dată, după care se așeza la masă alături de alți invitați. Mesele aveau flori, pahare și toate cele – ca la restaurant. Am așteptat ce-am așteptat să mă pună și pe mine cineva la o masă, să stau și eu la masă, ca tot omul. Văzând că nu sunt pus, deși se așezaseră toți, s-a-ntâmpilat inevitabilul: am început să plâng (mă simțeam un neica nimeni, cules de pe stradă). Și cică, vezi Doamne, era zi de sărbătoare... În timp ce plângeam am auzit o melodie care m-ar fi făcut să plâng pe rupte, însă eram deja ocupat până peste cap cu plânsul din altă cauză, lucru ce mi-a produs o frustrare fără margini, căci aș fi dorit să plâng doar pentru melodia aia.

Ce credeți c-a făcut lumea aflată acolo? S-a îndopat, pe cuvânt de onoare (cam cu câte trei kilograme de căciulă; trei am zis? lesne ar fi putut fi peste cinci!), de ziceai c-a venit după un maraton de ținut post negru, negru rău de tot. Iar în scurtele pauze de masă își arăta talentele la dans (vorba vine, că unul n-avea talent). Eu nu mă simțeam în apele mele. Mai veneau unii-alții ca să mă admire pe viu (o doamnă cu mult roșu la gură era să orbească uitându-se minute-n șir la părul meu *incredibil* de blond) și să mai schimbe câte-o impresie cu cele două persoane. Câțiva oameni îmbrăcați în negru umblau printre mese în mare viteză (om trăi în secolul vitezei, dar așa viteze n-am mai pomenit). Un chelner de mare viteză, pe deasupra aerian, era cât pe ce să dea peste cărucior, și ar fi dat dacă nu făceam ca toți dracii,

atrăgându-i astfel, în ultimul moment, atenția. O fetiță care mergea de puțină vreme pe picioarele ei a spart un balon albastru tocmai în dreptul meu și precis ar fi spart încă unul galben dacă nu făceam, din nou, scandal. O cucoană, care mai avea din viață cam tot atâta cât trăisem eu, nu era băgată-n seamă de nimeni, drept urmare s-a aciuat pe lângă cărucior ca să-mi trântescă verzi și uscate. N-am înțeles o iotă din verziturile și uscăturile ei, totuși dădeam amabil din cap, ca să-nțealegă că o urmăresc. Tot dând din cap, m-a luat durerea de cap, și cum la durere eu în 99% din cazuri plâng, am plâns și de data aia... Una dintre cele două persoane, în timp ce stătea la masă, s-a aplecat, m-a luat în poală și a-nceput să-mi legene durerea, apoi m-a pasat persoanei de lângă, ca să-mi legene la rândul ei durerea, până s-a dus pe apa Sâmbetei. Uite-așa m-am trezit la masă. Am observat pe masă numai mâncare pentru adulți. N-am poftit la nimic (bleah!). În schimb, mi-am amintit de lapte și-am pus la bătaie o felie de plâns pentru a-și aminti și altcineva. Una dintre cele două persoane și-a adus aminte. M-a luat pe sus, m-a dus într-o încăpere mult mai mică decât încăperea principală, unde mi-a dat ceva moale (nu spun ce) din care am tras cu sete (ce sete!) lapte din cel bun, nu praf. M-a coborât înapoi în cărucior, m-a șters pe gură c-un șervețel nefolosit, toate bune și frumoase, bune și frumoase pe naiba: am dat alarmă generală că voi face pe mine (m-am gândit să plâng încă dinainte de a-mi da drumul, pentru a câștiga timp). Am dat startul făcutului pe mine (aveam de produs ambele sortimente), și-a dat cumva seama de ce plângeam în reprize (aleluia!), m-a luat din cărucior înainte de-a isprăvi treaba mică, m-a dezbrăcat, m-a verificat, m-a curățat (pe față, pe dos), m-a schimbat, m-a îmbrăcat, m-a pupat în câteva locuri cheie (în ăla intim mai cu foc), nimic de comentat, m-a pus la loc, am făcut un ultim strop, am adormit buștean, punct și de la capăt, paragraf nou neapărat, mai am câteva plânsete importante de adus la cunoștința publică.

M-am trezit cu cearcăne cât casa în brațele aceleiași persoane. Era așezată cu mine pe un scaun fără masă, iar trei arătări îmbrăcate în haine lungi, colorate, de-ți luau ochii, cu mult mai frumoase decât țoalele ăluia care m-a băgat în oală-n pielea

goală, țineau câte un băț în mână și se bălângăneau pe lângă noi rostind o seamă de cuvinte. Lumea era strânsă buchet acolo, împreună cu aparatele de fotografiat și cu aparatele de filmat. Văzându-mă în centrul atenției, am început să plâng în fața aparatelor, chit că nu simțeam nevoia. Bănuiam, totuși, că oamenii așteaptă de la mine să fac ceva special, și ce alt număr special puteam face decât să le-arăt cum e să plângi dumnezeiește? Și, nene, am plâns exact așa cum aș fi evoluat, sub drapelul României, în finala unui Campionat Mondial de Plânsete (în acest sens m-am imaginat mort, cu mâinile la piept, înconjurat de munți de coroane de flori și bocit de o națiune întregă). La încheierea reprezentației așteptam ropote furtunoase de aplauze, când colo ursitoarele tocmai își îndreptau bețele înspre capul meu în formare, gata să-l pocnească. (Cine, Doamne, mi-a ursit așa ursitoare? Cine?) Am plâns cu ultimele rezerve (și cu mâinile la cap) până m-am asigurat că nu pătesc nimic. (Cine, știi?)

De parcă n-ar fi fost de-ajuns seria de suferințe, patimile au culminat după ora zece. Tot auzisem un cuvânt repetat, credeam că e un cuvânt ca oricare altul, dar nu, băi cap-în-nori, ăsta este numele tău de botez. De botez, pricepi? La zece seara am aflat: purtam un nume curat mizerabil (scuze, nu-l pot face public, jena e infinită). Neobrăzații îmi rosteau încântați numele ăsta mizerabil, iar eu încasam lovitură după lovitură, dădeau în mine ca-ntr-un sac de box, până când n-am mai rezistat și la unșpe fără nici măcar un sfert, la unșpe fără douăzeci, m-a podidit plânsul. În timp ce-i dădeam înainte cu plânsul, am început să-mi plâng de milă (sărăcuțul de mine!), că plângeam în zadar, pentru o cauză pierdută (nobilă, totuși pierdută). Al șaselea simț (mai de încredere decât toate celelalte cinci) îmi spunea că pot plânge în fel și chip, pot plânge ca nimeni altul, de numele Mișu (na, că mi-a scăpat porumbelul!) nu voi putea scăpa în vecii vecilor. În vecii vecilor? Da, mi-a confirmat al șaselea simț. Ești sigur? Da, Mișule. Bine. Și-atunci s-a-ntâmplat un lucru cât se poate de ciudat: nu mă mai puteam opri din plâns, dădeam comanda de stop-plâns și niciun efect, plângeam în continuare (mă defectasem). Uitasem din ce motiv plâng, uitasem și cum mă

cheamă, plângeam de zor și aș fi rămas cu plânsul activat până ajungeam paralizat de plâns dacă cineva n-ar fi avut prezența de spirit de-a mă gădila într-un punct supersensibil. În jurul orei unșpe douăzeci am pus cruce unui plâns isteric, necontrolat, nemaiauzit, absolut cutremurător (la figurat, la propriu, la ce vreți dumneavoastră), și niciodată nu m-am bucurat mai tare ca la ora aia. Apropo, cine crede că bebelușii normali la cap pot plânge de bucurie se-nșală. Numai nu de bucurie plâng ei.

Peste un ceas am plâns pentru că nu m-am putut opri din plâns cu un ceas mai devreme. Cu acest prilej am testat dacă mă mai pot opri din plâns de unul singur. Mi-am acordat un minut, apoi am dat comanda de stop-plâns și plânsul, ascultător, a-nctat instantaneu (în regulă, situația revenise sub control).

Se apropia spartul târgului. Per total, probabil oricine citește este de acord, plânsesem peste capacitatea unui simplu bebeluș. Eram convins că zeii sunt arhimulțumiți de o asemenea jertfă. Da' de unde!

La orele doispe fără cinci noaptea au plecat primii invitați. La unu și zece – ultimii cinci. În acest interval, cele două persoane au primit plicuri albe, pe lângă alte seturi de felicitări. Plicurile le îndesau apoi în cărucior, la picioarele mele cu unghii netăiate de-o zi. Se strânseseră așa multe, încât la unu noaptea am crezut (știi, pare de necrezut, dar credeți-mă pe cuvânt, așa am crezut) că vor să le dea lor căruciorul, iar pe mine să mă lase fix de izbeliște, de-a bușilea pe drumuri, în voia vântului (afară bătea vântul), neavând nimic, în afară de-un nume mizerabil. Palpitații. Atac spontan de panică. Cum adică, fără cărucior? Numai peste cadavrul meu în descompunere. Am închis iarăși ochii (căruciorul s-a transformat într-o scenă), mi-am încleștat iarăși pumnii (pe scenă: un nume de scenă, o voce, un ooo, da, un artist!) și, sub bagheta magică a unui dirijor invizibil, am plâns mai ceva ca un întreg cor de plângăcioși consacrați. Cu succes, fiindcă la finalul interpretării au mutat plicurile în altă parte și, imediat, mi-am întins picioarele-n voie. Ultimii cinci invitați nu se puteau scula de la masă. După ce-au plecat pe picioarele altora, am rămas doar eu împreună cu, v-ați prins, cele două persoane: mama, respectiv tata.

Începând cu ora unu și zece din noaptea aceea, cele două persoane au deschis toate plicurile și, realizând o adunare cu tot ce era de adunat, apoi o scădere cu tot ce era de scăzut, le-a ieșit că de pe urma botezului nu-mi pot lua decât cel mult o suzetă. Pe care o păstrez și-n ziua de azi.

Confruntare unu la unu

- Alo!
- Alo, domnul vânător? Aici țapul!
- Cine?
- Țapul, domn'e! Sunt un exemplar din Pădurea Ruginoasa, acolo unde mata obișnuiești să vânez.
- Poftim... ești un țap?
- Da, domn'e, sunt un țap, ț-a-p, și umblu prin Pădurea Ruginoasa în calitatea mea umilă de fiară sălbatică.
- Asta-i culmea! Mi s-au întâmplat câteva grozăvii la viața mea, dar să vorbesc c-un țap... asta deja îmi depășește imaginația oricum bogată. Precis ești țap?
- Sunt țap sută la sută și te-am sunat în legătură cu o chestiune arzătoare, de viață și de moarte. De fapt, am o mare rugămintă.
- Auzi, ai o mare rugămintă... Un moment, cine ți-a zis că vânez în Pădurea Ruginoasa?
- Simplu, ți s-a dus vestea. Mi-a trecut pe la ureche că te dai mare, mare sculă, te dai mare sculă pe basculă împușcând țapi prin Pădurea Ruginoasa și mi-am zis: Ia stai, măi, să aflu direct de la sursă cum stă treaba! E adevărat?
- E drept, vânez și țapi când trec pe-acolo, deși țapii, pentru un vânător ca mine, reprezintă o miză cel mult minoră.
- Ei nu mă-nnebuni!
- În confruntarea mea directă cu orice țap ies întotdeauna triumfător. Cum observ unul, mă apropiu discret de el, târâș-târâș dacă e nevoie, până-mi intră în bătaia puștii. Iar apoi, când apăs trăgaciul, nu dau greș, crede-mă!
- Serios?!